

**SEBRANÉ SPISY, DIL VI.
VÁCLAV Z MICHALOVIC,
EVROPA, ERKES, ANDL**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649499410

Sebrané Spisy, Díl VI. Václav z Michalovic, Evropa, erkes, Andl by Svatopluka Cecha

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

SVATOPLUKA CECHA

**ŠEBRANÉ SPISY, DIL VI.
VÁCLAV Z MICHALOVIC,
EVROPA, ERKES, ANDL**

SEBRANÉ SPISY
SVATOPLUKA ČECHA.

DÍL VI.

Václav z Michalovic. Evropa. Čerkes. Anděl.

V P R A Z E.
NAKLADATEL F. TOPIČ KNIHKUPEC.
1100.

VÁCLAV Z MICHALOVIC.
EVROPA. * ČERKES. * ANDĚL.

NAPSAL.

SVATOPLUK ČECH.

V PRAZE

NAKLADATEL F. TOPÍČ KNIHKUPEC

1909

VSTUP.

Ty stará kniho, kolik palců vtisklo
svou bledou stopu v okraje tvých blan,
co vzdechů budila's, co slz ach! trysklo
ze čtoucích očí do tvých vetších stran!

Jak unikla jsi pochopovu spáru?
Jak oklamala's mnichů bystrý hled?
Ký div tě vyrval z Koniášských žárů,
jichž na osmahlých deskách tuším sled?

Zda u vyhnanství na srdci tě nosil
cizinou český bratr toulavý,
zda pláčem touhy neplatné tě rosil
po dálném břehu drahé Vltavy?

Či tajný kacír v rodnou zem tě skrýval
a zamknuv pevně chaty veřeje,
nad tebou v nocích o dnu pomsty sníval
a v nebe skládal marné naděje?

Proč, kniho děsná, zabloudila's ke mně?
 Proč hrůzou minulou můj rušíš mír?
 Osudné lešení se zdvihá temně
 a ve sluch bije vztekly bubně vř . . .

Pryč, obraze! — Meč katův blýská, blýská —
 Pryč, pryč! — Tvář half slunce do mraku —
 Na věži tam se lebka k lebce stiská
 v potupný věnec — Vari, přizraku!

Nadarmo volám. Vstříc mi z řádků plane
 jak rudý plamen každá písmena,
 a z listů sežloutlých mi k duši vane
 vzdech tisíců a kletba tlumená,

I zdá se mi, že kol mých spánků vlají
 duchové všech, kdož četli v knize té,
 k veliké písni že mne vyzývají,
 již vypěl bych to hoře staleté.

Bych spjal jak perly zlatou písni šňůrou
 těch exulantských slzí trpký žal,
 jenž k prsti rodné sněhem, ledu kůrou
 kdys při loučení žhavě pronikal.

By pozůstalých odpor udušený,
 bol, jemuž nepřátel se rouhal smích,
 a valónskými bubny přehlušený
 hlas mučenníků, křivdě klnoucích;

by vše, co vřelo v utýraném lidu,
ten tajný skřípot zubů, stud a hněv,
než pod jaňmem se sklonil v tupém klidu —
teď rázem vyhřměl plamenný můj zpěv! ↘

Ó, předků duchové, já nejsem pěvec pravý,
bych sestoupil v inferno vašich muk
a hymnou vaší mučennické slávy
překonal všední přítomnosti hluk.

Již sotva pojme duše moje kleslá
pradědů vzdor a sílu nezdolnou,
jich dumy hrdinské i mužná hesla
a víry jejich něhu plápolnou.

Jak mnohý pravdy znak, váš idol svatý,
jenž v bojiště vás vodil krvavá,
teď vlaje vzduchem, přelud bez podstaty,
jtnž poesie leda zahrává

Náš věk se z vaší zůstalosti zouvá —
rve dechem skeptického rozboru
ty vetché třásně; ale mocně zdouvá
až posud jeden z vašich praporů!

Zda klesne též? Kéž zmizí s lidstva dráhy
co prapor bitevní! Kéž zůstane
co korouhev jen různá stejné snahy,
v níž lidskosti znak svorně zaplane!

Zda padne prapor plemenného boje?
Či bude valiti k nám věky dál
cizinský oceán vln šumných roje,
jenž, předci nešťastní, vás bičoval?

Vím jen, že v dětskou již mi duši tiskla
své ostny rodu zdeptaného strasť
a mnohou slzou z oka povytryskla, —
že procítil jsem vaší trýzně část

Že krev mi kypí do planoucích skrání
nad knihou touto, do níž praděd psal
své vlasti muka, hanbu, pošlapání
a beznadějně duše hněv i žal.

Vím jen, že svírám pěšť, že zrak se kalí,
že hlava klesá v temné dumy klín
a jak bouř daleká se ke mně valí
zpěv pošmourný — — Zde pouhý jeho stín.

ZPĚV PRVNÍ.

Plna vůně, šveclu a třípytu
jídelna dnes otců jesuitů.
Se stěn vlaje rudých látek vlna
oblačné jak spousty, jítrem vzňaté,
a v ní slunka hrají nesčíslná —
znaky řádu v aureole zlaté.
Podlaha, jež kostky mramorové
v mosaiku dvojbarvou si skládá,
září leskem šachovnice nové;
na ni oken světlý obrys padá,
v němž tu tam obláček pestrý plove —
stinů hra, již malba skel tam spřádá.
Na podlouhlých stolů valném šiku
sněhem leží jemná z Flander plátina,
po nichž stříbro — proti otců zvyku —
rozkládá dnes ruka sluhů chvatná;
uprostřed pak alabastr bílý
květů zvonce kol do kola chýlí.
Velkolepé malby svěží záře
vábí oko k hloubi refektáře.
Na stěně tam v jarých barvách pálá
svatební hod v Galilejské Káně —
mněl bys: život skutečný tam sálá!